

SPIRIDON VANGHELI

ISPRĂVILE LUI GUGUȚĂ

Desene: Boris Diodorov

Responsabil de ediție: Constantin Bostan

Carte tipărită cu binecuvântarea

Înaltpreasfințitului TEOFAN,

Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

DOXOLOGIA

Iași, 2013

GUGUȚĂ	7
CĂCIULA LUI GUGUȚĂ	8
DARUL	12
PLOAIA	16
O TAINĂ	19
BANCA LUI GUGUȚĂ	22
CEASUL	26
POVESTEA LUI GUGUȚĂ CU MOȘI CRĂCIUNII	29
NOAPTEA DE ANUL NOU	31
DATORIA LUI GUGUȚĂ	35
MĂRIA SA GUGUȚĂ	39
COVRIGII LUI ION CREANGĂ	43
TOIAGUL BUNICULUI	46
SCRÂNCIOBUL LUI GUGUȚĂ	49
COSAȘUL	52
TELEGRAME ÎN PĂDURE	56
GUGUȚĂ ȘI OAMENII SĂI DE ZĂPADĂ	58
CIZMARUL	61
MINISTRUL BUNICULUI	65
COZONACUL	69
TOBOȘARUL	73

SPĂRGĂTORUL DE NUCI	77
CÂNTARUL	80
GUGUȚA	84
LA MOARĂ	87
MĂTURĂTORII	90
POȘTAȘUL	94
CUM A CRESCUT GUGUȚĂ ÎNTR-O NOAPTE	98
FRIZERUL	103
GUGUȚĂ – CĂPITAN DE CORABIE	109
GUGUȚĂ O ÎNVAȚĂ PE MAMA SĂ MEARGĂ CU BICICLETA.	115
CÂND VEI AUZI CLOPOTUL	120
BINOCLUL LUI GUGUȚĂ ȘI OMULEȚII VERZI	125
GUGUȚĂ ZBOARĂ	132
BUNICUL	137

Redactor: Cătălin Jeckel

Design: Ana-Maria Chiribuță

Design copertă: Manuela Oboroceanu, Gabriela Radu

Prelucrare imagini: Mariana Enache

Prepress: Leonard Lunguleac

Bun de tipar: 2013 Apărut: 2013

Editura Doxologia, Cuza-Vodă 51, 700038, IAȘI

Tel.: (0232)216693; (0232)218324; Fax: (0232)216694

<http://editura.doxologia.ro>, E-mail: editura@doxologia.ro

Iarna l-a găsit pe Guguță sub căciulă, în satul său, Trei Iezi. I-a plăcut Mătușii Ierne băiețelul: au coborât și fulgii din cer să-l vadă și l-au făcut a-alb din cap până în picioare — un omuleț de zăpadă, numai că de sub căciula lui ieșea un nouraș de fum.

Fulgii credeau că Guguță face focul sub căciulă... He, de unde să știe ei că acela nu-i fum, ci-i suflarea lui

Guguță? Și de ce să facă focul?! Când și-a pus căciula în cap, a dat tot frigul afară!

După ce au mai gospodărit prin curte, fulgii au chemat băiețelul la porțiță.

Guguță s-a frecat la ochi: drumul nu mai era! S-a urcat pe porțiță: sunt dealurile de dincolo de sat?

Dealurile erau, dar acum purtau căciuli albe, ma-ari și s-au apropiat de casele oamenilor.

— Oare de ce s-au grămadit ele lângă sat? se întreba Guguță. A-a, pesemne că vor să ierneze aici...

Guguță și-a apăsat căciula bucuros:

— Uite, ce multă iarnă a venit la noi!

Iar fulgii, văzând nourași de aburi deasupra porțiței, tot mai credeau că Guguță face focul sub căciulă...

CĂCIULA LUI GUGUȚĂ

Tata i-a făcut căciula mai mare, ca s-o poarte și la anul.

— Cade peste ochi, tată.

— D-apoi ridic-o, Guguță, că altă treabă n-ai în iarna asta, surâde tata.

Hm, Guguță n-are altă treabă?! Om vedea mâine cui ar fi să-i cadă căciula!

A doua zi el se scoală

înaintea tatei, iese în vârful picioarelor din casă și dă mâncare la oi.

Când a venit tata cu un braț de fân, băiețelul mergea călare pe berbec prin ocol.

— Tu ești, Guguță?

— A, bună dimineața, tată! și-i face semn: adică, du, omule, fânul la loc.

De atunci, Guguță avea grijă de oi.

Da' în satul Trei Iezi era o mamă de iarnă! Oamenii ieșeau din casă încotoșmănați, iar când mergeau, parcă aveau scripcă la picioare!

Odată, Guguță venea de nu știu unde. Pe drum — țipenie de om. Abia pe lângă moară se întâlnește cu o fetiță din clasa întâi. Era fără mănuși. Tot pune geanta pe zăpadă și sufla în mâini, vânătă de frig.

— Ai înghețat, așa-i?

— Olecuță.

— Dă s-o duc eu, arată Guguță la geantă.

— Tu?! îl măsoară fetița cu ochii. Păi, ești cât căciula, bre... Ei, bine, du-o, dacă vrei! și își vără apoi mâinile în mâneci și haide-hai după Guguță.

Merge băiețelul, dar un gând nu-i dă pace: „Are să degere fetița!” Auzea cum dârdâie de frig.

— Știi ce? își scoate el căciula. Ia pune-o pe cap!

— Nu, Guguță, ai să răcești tu.

— Dacă n-o iei, o las aici, în drum!

Și chiar o lasă. „Scârț-scârț!”, se duc amândoi... Frigul mușcă de urechi, dar Guguță nu se dă. Iar căciula, supărată, stă acolo, în mijlocul drumului. Când Guguță întoarce capul, când fetița: nu cumva a luat-o cineva?

Da' căciula, cum vede că stăpânul o leapădă, unde trage o dată aer și se face mai mare, ca să-i ajungă din urmă.

Vede băiețelul una ca asta și, bucuros, intră cu fetița cu tot sub căciulă, la cald. „Scârț-scârț!”, a dus copila până la porțița ei, apoi și-a căutat de drum.

De atunci, cum suna clopoțelul, Guguță răsărea ca din pământ la poarta școlii. Punea căciula pe zăpadă, iar cei din clasa întâi țopăiau în jurul ei și căciula se făcea tot mai mare. Nu una, ci șapte fete lua acum băiețelul sub căciulă! Odată, pe un viscol, a dus-o și pe învățătoarea lor acasă. Văzând că merg atâtea piciorușe sub o căciulă, cățeei satului alergau lătrând înainte și în urmă, de parcă asta era căciula lor!... Oamenii din Trei Iezi ieșeau pe la porți și căscau gura: să treacă pe drum așa o căciulă și să n-o vezi?!

Acasă căciula se făcea iar mică, s-o pună Guguță în cui.

Se bucura băiețelul, cum să nu, căciula era a lui. Când colo, într-o zi nu l-a făcut de rușine? Era un ger de a răgușit clopoțelul școlii, copiii alergau care mai de care, voiau sub căciulă, la cald, dar ea nu s-a făcut mare...

Nu una, ci șapte fete lua acum băiețelul sub căciulă!

Abia acasă Guguță a înțeles ce și cum: uitase în dimineața aceea să hrănească oițele!

A doua zi – frig, spulber, să nu ieși din casă, da' Guguță dădea fân și la oile vecinilor. Și când a început a-i crește căciula, a încăput tot satul sub ea. Omăt – parcă nici n-a mai fost în satul Trei Iezi. Ba ici răsărea un ghiocel sub căciulă lui Guguță, ba colo o viorea, iar cei din clasa întâi au deschis fereastra școlii și cântau cât îi ținea gura:

*Vine, vine primăvara,
Se așterne-n toată țara...*

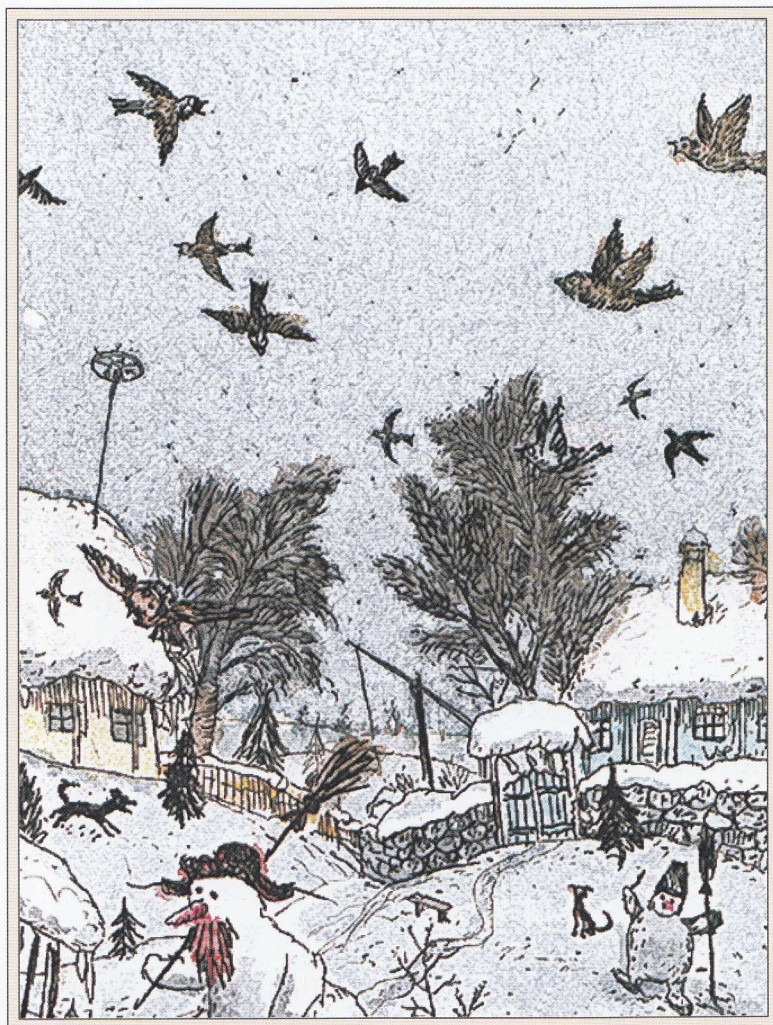
În satul Trei Iezi lumea își căuta de treabă. Sub căciula lui Guguță claxonau automobilele, nechezau caii, scârțâiau cumpenele fântânilor...

— Dar pe unde are să iasă fumul din sat? s-a întrebat unul care tăia lemne, să-i coacă femeia plăcinte.

Noaptea, omul s-a urcat pe casă, a mai pus o scară și a făcut o gaură în căciulă. Cum era somnoros, gaura a ieșit prea mare și a intrat frigul în sat.

Dimineața, oamenii au dat afară de sub căciulă un cârd de ciori, apoi au astupat gaura aceea cu căciulile lor și umblau cu pălării! În Trei Iezi au rămas numai câteva căciuli — pe capetele celor care se duceau la oraș după covrigi, halva și cu alte treburi —, că dincolo de căciula uriașă a lui Guguță era iarnă în toi...

Într-o zi, Guguță s-a pomenit că are câțiva lei. Și unde îi pune în cel mai adânc buzunar și nu umblă la el trei zile: poate va scoate buzunarul puișori de lei, că vine ziua mamei! Când colo, a găsit lângă banii vechi numai o țință, iar buzunarul tatei nu era acasă.

Da' Guguță nu putea să aștepte până va crește mare, ca să-i facă mamei un dar! Așa, cu bănuții pe care îi avea, a pornit după cumpărături. Cum ieșea pe porțiță, bi-bi! un automobil pe drum.

— Iii! se oprește omulețul. Am să-i iau mamei o mașină, că o dor picioarele cât umblă pe

jos... Șofer o să fiu eu, d-apoi cine altul?!

La prăvălie – cumpără, dacă ai ce! Era un automobil cât un papuc de-al lui Guguță.

— Dar unul în care să încapă și șoferul nu aveți? întreabă băiatul.

— Nu, surâde vânzătoarea.

„A-a, d-apoi că nici n-ai putea să-l scoți din prăvălia asta, ușa e strâmtă...”, se dumirește Guguță și-i cumpără mamei un... nasture.

Și cum mai avea niște bănuți, a hotărât să-i caute și o rochie, dar să fie numai decît albastră, că mama are ochi albaștri.